

Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 196, juli, augustus 2025

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot *“de eerste beginselen van de uitspraken van God”* (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de *“vaste spijs”* (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om *“het einddoel van het geloof”* (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>

Alle Schriftgedeelten zijn uit de Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders vermeld.

Wie ben ik?

“Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij” (Gal. 2:20a).
“Want zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld” (1 Joh. 4:17b).

“Ik ben Christus als mij, twee als één.”

Wie ben ik? Waarschijnlijk is er geen vraag die meer gesteld wordt dan deze. Voor het antwoord wordt dan gekeken naar de ziel en het lichaam. We hebben echter ook een geest waarvan de Bijbel spreekt (1 Thess. 5:23). We hoeven daarom niet af te reizen naar India voor innerlijke verlichting om onszelf te vinden. Wanneer we zijn *wedergeboren* en we geest, ziel en lichaam weten te onderscheiden, kunnen we de vraag beantwoorden: “Wie ben ik?”

Laten we beginnen met onze ‘ik’ of ego te definiëren. Ieder mens is een driedeling van geest, ziel en lichaam (1 Thess. 5:23). *Ik ben geest, heb een ziel en woon in een lichaam*. Ergens binnen deze driedeling moet onze ‘ik’ of ego passen. In Romeinen 6:6 lezen we:

“Dit weten wij toch, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam van de zonde tenietgedaan zou worden en wij niet meer als slaaf de zonde zouden dienen.”

Sommige wordt de “oude mens” in Romeinen 6:6 omschreven als de “oude ik”. De nieuwe mens wordt dan omschreven als de “nieuwe ik”. Dit is prima, want ons ego is verbonden met onze “oude mens” of “nieuwe mens.” De definitie van de nieuwe mens vinden we in 1 Korinthiërs 6:17: *“Maar die zich aan de Here hecht, is één geest met Hem”* (1 Kor. 6:17 NBG vertaling).

Het Griekse werkwoord voor ‘hechten’ is *kollao* van het woord Griekse woord *kolla* (= lijm). We komen het werkwoord ook tegen in Mattheüs 19:5 waar een man zijn vrouw moet ‘aanhangen’. Ze zijn als twee gelijmde vellen papier, *wel te onderscheiden, maar niet te scheiden*.

Bij onze wedergeboorte wordt Gods Geest aan onze geest 'gehecht'. Wedergeboorte veronderstelt een gereinigde tempel waarin een vernieuwde geest en een nieuw hart woont (1 Kor. 3:16).

De definitie van de oude mens is nu ook duidelijk. *De oude mens is de hechting van onze geest aan de geest van de boze, waardoor we slaven van de zonde waren.* Dit kan niet anders, want we staan altijd ten dienste van de gerechtigheid of van de ongerechtigheid. We zijn geen onafhankelijke personen in dit universum. We zijn in de macht van de satan of zijn overgebracht in het koninkrijk van Jezus Christus (Kol. 1:13). We zijn in Adam of we zijn in Christus. *We vallen altijd onder een federaal hoofd*, de eerste Adam of de laatste Adam, de eerste mens of de Tweede Mens, Jezus Christus. Er staat altijd een heerschappij boven ons. Bob Dylan zong in *Gotta Serve Somebody* (1979) heel toepasselijk:

*But you're gonna have to serve somebody, yes
Indeed you're gonna have to serve somebody
Well, it may be the devil or it may be the Lord
But you're gonna have to serve somebody.*

De oude mens en de nieuwe mens kunnen niet tegelijk of afwisselend bestaan in ons leven, want onze geest kan maar aan één andere geest zijn gehecht. Het oude is voorbijgegaan, het nieuwe is gekomen (2 Kor. 5:17). Daarom bestaat de hechting van onze geest aan de geest van de boze niet meer. De oude mens, de oude ik, de oude zelf, bestaat *letterlijk* niet meer in het leven van de gelovige. We kunnen nog zondigen, maar niet meer door de oude mens. Dan komt Romeinen 7:17 in beeld: *“Nu ben ik het echter niet meer die dit teweegbreng, maar de zonde die in mij woont.”* Daar is in andere studies al het nodige over gezegd.

We komen nu tot een aantal belangrijke conclusies:

1. De 'ik' van een christen, van een persoon die is wedergeboren, is een verenigde 'ik' in de geest.

Mijn leven, mijn identiteit, is nu met Christus verborgen in God (Kol. 3:3). *“Christus heeft ons getrokken uit de macht van de duisternis en overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde”* (Kol. 1:13). Welk koninkrijk is dat? Het koninkrijk van de hemelen, maar nog niet in een geopenbaarde vorm:

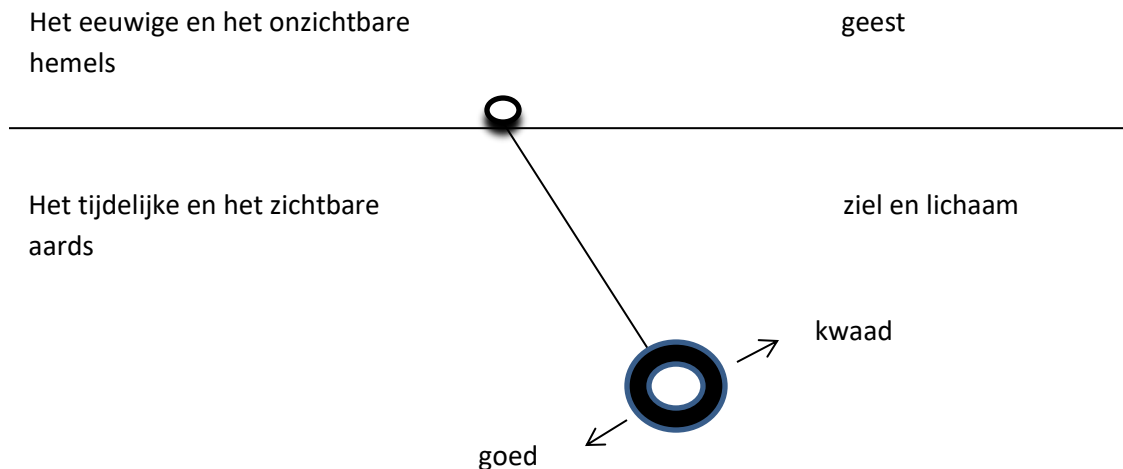
“... en heeft ons met Hem opgewekt en met Hem in de hemelse gewesten gezet in Christus Jezus” (Efez. 2:6).

Onze verlost geest, onze nieuwe ik, zit met Christus in de hemelse gewesten. Ik *ben* de nieuwe mens. Onze ziel, dat wil zeggen onze natuurlijke opmaak van gedachten, gevoelens en verlangens, en ons lichaam zijn met de aarde verbonden. Er is daarom een onderscheid tussen het onzichtbare en het zichtbare, We kunnen daarom **een lijn** trekken tussen deze twee. Dan zien we ook het spanningsveld tussen de rust boven de lijn en de onstuimigheid onder lijn.

2. Er is een spanningsveld tussen het zichtbare en het onzichtbare

“... daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig” (2 Kor. 4:18).

Een lamp die onder de korenmaat staat, is een illustratie van het zichtbare en het onzichtbare. Ons zichtbare leven kunnen we vergelijken met de klepel of slinger van een klok, met dit verschil dat in ons leven de klepel meestal onregelmatiger en heftiger kan uitslaan. Wanneer we deze klepel toepassen op 2 Korintheërs 4:18, krijgen we de volgende illustratie:

Het tijdelijke en zichtbare verwijst naar ons leven als kwetsbare mensen in deze wereld. Ons natuurlijke leven, wat we zijn door onze ziel en lichaam, kan er goed uit zien. Velen hebben het voordeel in een stabiele omgeving op te groeien met goede kansen in de maatschappij. Anderen kennen dit niet en worstelen met hun gebrek aan perspectief in het leven. Hoe dan ook, elk mens wordt geconfronteerd om met de heftigheid van dit leven hier op aarde om te gaan. De vraag “Wie ben ik” speelt daarbij een belangrijke rol. De identiteit wordt dan afgemeten naar de *status binnen het zichtbare en tijdelijke*. Prestaties, afkomst, positie, natuurlijke gaven en populariteit zijn hierbij belangrijke factoren.

Wanneer wij tot geloof komen, doet zich een totaal andere situatie voor. Dit is niet minder dan een crisis, waarbij we overgaan vanuit de dood in het leven en verlost worden van de slavernij van de duivel. Bij en boven het bevestigingspunt van de slinger is alles in rust en onveranderlijk. Ons kindschap en zoonschap is onveranderlijk en het is vanuit onze positie boven de lijn dat onze identiteit is bepaald. Ik ben een zoon van God! Een christen heeft daarom de keuze te leven vanuit de onzichtbare realiteit boven de lijn of vanuit het zichtbare en tijdelijke onder de lijn. Wanneer we zeggen: “Onder de omstandigheden gaat het goed”, meten we zaken af naar het zichtbare onder de lijn. We moeten daarom zeggen: “Boven de omstandigheden ben ik volkomen in rust als een zoon van God en ben ik in Hem meer dan overwinnaar” (vgl. Rom. 8:37). De ongelovigen hebben die keuze niet. Zij zullen altijd leven vanuit het zichtbare leven, want het andere kennen zij niet (1 Kor. 2:14).

Dit betekent *niet* dat het dagelijkse leven van de gelovige zondermeer rustig en soepel verloopt. Onder de lijn blijft alles voor alle mensen in beroering.

Dit kan verlies zijn, bijvoorbeeld van familie, gezondheid, zelfacceptatie, gevoelens, gedachten, werk, kinderen, financiën, onrecht, vervolging, verdrukking, oorlog, etc. In dit alles vinden we het vaak moeilijk te begrijpen wat Gods bedoeling is.

De sleutel in dit alles is de “wet van de tegenstellingen”, dat het positieve zijn negatieve kant moet hebben om zich te manifesteren. We moeten leren wat het negatieve in ons leven voorstelt. Van Jezus Zelf werd gezegd dat, hoewel Hij de Zoon was, Hij de gehoorzaamheid had geleerd door dat wat Hij had geleden (Hebr. 5:8). De Zoon wist dat Hij uit Zichzelf *niets* kon doen. Als ik in de toekomst volledig wil functioneren als geestelijk volwassen zoon en mede-erfgenaam binnen Gods koninkrijk, moet ik *nu* leren hoe als een zoon van God te functioneren in de *ongunstige* omstandigheden van het zichtbare en tijdelijke. Een zwemmer wordt sterk door tegen de stroom in te zwemmen, niet met de stroom mee. De beproeving van mijn geloof brengt volharding teweeg (Jak. 1:3). Niets gaat verloren door wat God doet en toestaat in ons leven.

3. We leven door de wet van de tegenstellingen

“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare” (2 Kor. 4:11).

In Christus, in de sfeer van het eeuwige en onzichtbare, boven de lijn, zijn wij volmaakt in Hem, maar in het zichtbare lijkt alles tegengesteld. Het eerste is onsterfelijk, het laatste is sterfelijk. Onze gevoelens veroordelen ons, maar in Christus Jezus is er geen veroordeling (Rom. 8:1). Wij hebben de natuurlijke neiging onze identiteit in het zichtbare te zoeken, maar de Bijbel zegt dat wij in geloof moeten vaststaan hoe God ons ziet. Om een licht in deze wereld te zijn, is het van belang dat we zien dat God tegenstellingen heeft gewild, want anders zouden we nooit uit geloof kunnen leven. Zo zien we standvastig de Onzienlijke (Hebr. 11:27).

Het hele universum draait om wat we de wet van de tegenstellingen kunnen noemen. Er is licht en duisternis, warmte en koude, hard en zacht, links en rechts, en we hebben elektriciteit dankzij positieve en negatieve ladingsverschillen.

Het doel van God is *“om vele zonen tot heerlijkheid te brengen”* (Hebr. 2:10), een grote familie van zonen van God die op Christus lijken. Deze zonen dienen zich bewust te zijn van de interactie van tegenstellingen, zoals we ook zien bij de twee bomen in het paradijs. Door de wet van de tegenstellingen kon God ons als vrije wezens scheppen met de mogelijkheid om voor of tegen Hem te kiezen. De mogelijkheid om voor het kwade te kiezen is voor God niet mogelijk, want *“God kan niet liegen”* en *“God IS liefde”*.

Adam en Eva waren niet wedergeboren en daarom was er de verzoeking wie de heerschappij zou krijgen over hun geest. De essentie van de verzoeking was niet om God vaarwel te zeggen, maar om hun eigen begeerte centraal te stellen en niet de volmaakte wil van de Heer. Door onze wedergeboorte echter is de Heer ons leven geworden. Een christen is vrijgemaakt, want Christus is nu door de Geest verbonden met onze geest. We leren dan in allerlei verzoeking en beproevingen dat we Christus tot uitdrukking moeten brengen.

Ook de Here Jezus kende in zijn mensheid deze tegenstelling die Hem een vrije wil gaf tegenover de Vader. In Gethsémané zei de Heer tegen zijn discipelen: *“Mijn ziel is bedroefd, tot stervens toe”* (Matt. 26:38).

De Heer zei niet: ‘Wie werkelijk geestelijk is, zal nooit bedroefd zijn’. Nee, de Heer kende het verschil tussen zijn wil en de wil van de Vader en het verschil tussen ziel en geest (vgl. Joh. 6:38). Hoewel de Heer zondeloos was, kon Hij wel degelijk verzocht worden.

De Here Jezus werd verzocht, maar er was geen zonde in Hem (vgl. Hebr.4:15). Dit laat zien dat verzoeking nog geen zonde is. Verzoeking is ook niet in de eerste plaats gericht op een onvolmaakt leven dat gevoelig is voor verzoeking. Onze Heer was volmaakt, maar toch werd Hij verzocht. We moeten wel de vraag beantwoorden wat in ons kan worden verzocht en ons tot zonde kan verleiden nu we weten dat we *geen* twee naturen tegelijk hebben, de oude en nieuwe mens. Zegt 2 Korinthiërs 5:17 niet dat het oude is voorbijgegaan en het nieuwe is gekomen? Het antwoord ligt niet in de aanwezigheid van de oude mens, want die is gekruisigd en begraven en is er niet meer. Het antwoord ligt in onze vrijheid van keuze, dat God Zich wil uitdrukken door ons te zien als mens van ziel en lichaam, zoals Hij dat ook deed bij Jezus. Dit brengt ons tot onze ziel en lichaam.

4. Onze ego en de ziel

Dit is een heel belangrijk punt. Mijn ego, mijn diepste identiteit, is verbonden met de geest, niet met de ziel of het lichaam. Ik heb een ziel en woon in een lichaam. Daarom heb ik natuurlijke gevoelens, natuurlijke gedachten en natuurlijke verlangens. Maar ik ben niet mijn gevoelens, gedachten en verlangens. Ik heb ze. Boosheid of ongeduld moeten we daarom niet toeschrijven aan een overblijfsel van de oude mens. De oude mens is gestorven en vormt geen onderdeel meer van mijn diepste identiteit in de geest.

Als kinderen van God zijn we in Gods koninklijke familie geplaatst. Zodra we ons daar op een of andere manier los van willen of denken te gedragen, blijven wij niet in Hem. Christus blijft altijd in ons, maar wij kunnen ons gedragen als niet in Hem. Die tegenstelling bestaat er echter niet. Een rank die denkt zich los van de Wijnstok te gedragen, is nog steeds verbonden met die Wijnstok (Joh. 15:5). We kunnen dit tweeslachtige gedrag als een “denkbeeldige onafhankelijke ego” beschouwen. We gedragen ons dan als een vrijgezel die in werkelijkheid getrouwd is.

De ziel is nooit haar eigen meester. De ziel onderwerpt zich altijd aan een geest, Gods Geest boven de lijn of een geest van de wereld onder lijn. *Ons diepste ego is een verenigd ego in de geest.* Met een zelfleven van de ziel bedoelen we dan het leven dat we leven alsof we leven door zo’n “denkbeeldige onafhankelijke ego” en niet door het afhankelijke één-zijn in Christus. Galaten 5:24 zegt: *“Maar wie van Christus zijn, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.”*

De getrouwde man die zich als een vrijgezel gedraagt, dient zijn gedrag als “denkbeeldige onafhankelijke ego” af te leggen en zich als getrouwd man te gedragen.

In het christelijke leven geldt hetzelfde. *“Het vlees kruisigen”* is daarom ons woord van geloof dat alles wat tot het zichtbare en tijdelijke behoort, *niet* onze identiteit bepaalt. Mijn woord van geloof zegt dan: *“Ik ben gestorven om een onafhankelijk persoon te zijn en kruisig in geloof de huidige onafhankelijke werking van het vlees.”* Die proclamatie is het vlees kruisigen. Wanneer de Heilige Geest ons het innerlijke getuigenis en bevestiging heeft gegeven dat we als Christus zijn

in deze wereld, wordt die proclamatie alleen maar versterkt. We leven, in de rust zittend, vanuit de hemelse gewesten (Efez. 2:6), over de rusteloosheid van het aardse leven.

*“En wie zijn kruis niet aanneemt en daarmee Mij navolgt is Mij niet waard; wie **lijf-en-ziel** gevonden heeft zal haar verliezen, wie zijn **lijf-en-ziel** verliest vanwege Mij die zal haar vinden!”* (Matt. 10:38,39 Naardense vertaling).

*“Toen zei Jezus tegen Zijn discipelen: Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn **kruis** opnemen en Mij volgen”* (Matt. 16:24).

Verloochenen duidt op afzweren, op verzaken. Het is kiezen voor het leven vanuit onze hemelse positie. Naar dit verloochenen en verliezen verwees Paulus, toen hij schreef:

“Ik sterf elke dag” (1 Kor. 15:31b). Er bestaan hartstochten (Gal. 5:24; Jak. 4:1). Zij komen voort uit het vlees wanneer het *“ziel-lijf”* (Naardense vertaling) niet door de Geest wordt geleid.

Diep in zijn hart had Paulus de weg van het kruis al gekozen toen hij zei:

*“Maar met geen woord acht ik **lijf-en-ziel** voor mijzelf kostbaar, zolang ik mijn loopbaan kan voleindigen, en het dienstwerk dat ik heb aangenomen van de Heer Jezus: getuigen van de verkondiging van de genade van God”* (Hand. 20:24 Naardense vert.).

Dezelfde houding zien we bij George Müller:

“Er was een dag dat George Müller stierf, aan zijn meningen, aan zijn voorkeuren, redeneringen en wil – stierf voor deze wereld met haar instemming of afkeur – stierf voor de instemming of verwijt van mijn broeders en vrienden – en vanaf toen heb ik me erop toegelegd om me welbeproefd ten dienste van God te stellen.”

Het belang om te zien wie we boven de lijn te zijn

De mate waarin we zien *wie we boven de lijn zijn*, bepaalt hoe we onder de lijn *“leven door het geloof in de Zoon van God”* (Gal. 2:20b). Dit alles heeft met ons denken te maken.

*“En word niet aan deze wereld gelijkvormig, **maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid [denken]** om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is”* (Rom. 12:2).

Wij hebben de gezindheid, het denken van Christus (1 Kor. 2:16). Wij dienen steeds afgestemd te zijn op dat goddelijke denken. De duivel verzocht niet te handelen in lijn met het denken van de Vader. Zo zijn ook wij verantwoordelijk Gods denken te volgen. Proclameer daarom vaak: *“Ik ben een zoon van God!” “Ik ben één met de Vader.” “Ik heb de volheid van God verkregen in Christus”* (Kol. 2:9,10) (ook voel ik mij niet zo).

Het probleem van boosheid

“Word boos, maar zondig niet; laat de zon niet ondergaan over uw boosheid, en geef de duivel geen plaats” (Efez. 4:26,27)

Laten we met een voorbeeld beginnen. Stel dat mij veel zonde en onrecht wordt aangedaan en de reactie is heftige boosheid. Bovenstaande Bijbelverzen zeggen dat er ruimte is voor boosheid, ook al is het in een opwelling. God haat de zonde, maar niet de zondaar.

De situatie eist dat er handelend moet worden opgetreden ten aanzien van mijn reactie, want de zon mag niet ondergaan over mijn boosheid. Wat is de sleutel? Wat moet *ik* doen? **Ik moet beseffen wie ik ben!**

Johannes schrijft: “*Want zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld*” (1 Joh. 4:17b). Christus is mijn leven (Gal. 2:20) en wij *zijn* zoals Hij is in deze wereld. Wij zijn **zoals** Hij, omdat wij *in Hem* zijn. De juiste vraag is daarom: “Wat doet *Christus (in Zijn gezindheid)*?” en niet “Wat moet *ik* doen (in een onafhankelijke gezindheid)?” De laatste vraag is onder de lijn, terwijl “Wat doet *Christus*?” de vraag is boven de lijn. Boven de lijn zie ik alleen Christus en zie ik met een “*zuiver oog*” dat ik ben **zoals** Hij (Matt. 6:22).

Wij hebben zelf geen macht om onze boosheid te beheersen. Zelfbeheersing is een vrucht van de Geest. Die vrucht is bovennatuurlijk en zo heeft God het ook gewild. Belangrijk is te weten dat verzoeken komen en we ons niet schuldig voelen over onze intense gedachten en gevoelens. Weest daarom niet verbaasd als ze komen. Er bestaat juiste en verkeerde boosheid. Onrecht wekt een juiste boosheid op wanneer het om een rechtvaardige zaak gaat. Zonder de juiste boosheid is er geen vuur, geen passie om het recht. Anderzijds kan verkeerde boosheid meer schade aanrichten dan het onrecht dat is aangedaan.

Nu komt het kruis in beeld. Gods boosheid en oordeel over de zonde is als een intens vuur, dat door de dood van Christus is geworden tot een liefdevol vuur. Het gevolg is vrede door de Heilige Geest. Zo vergaat het ons ook onder de lijn. Alles is in beweging. Onze ziel is onstuimig als het reageert op de omstandigheden in ons heen. Maar we zijn wie we zijn *boven* de lijn en deze tegenstelling is nodig om door het geloof te reageren. Dan zien we dat ik zoals Christus ben in mijn kwetsbare lichaam en ziel.

Wat doen we daarom wanneer we boos of ongeduldig worden (en misschien wel heel heftig)? We denken dan dat *wij*, in ons diepste wezen, ons geduld verliezen en we voelen ons terneergeslagen omdat we het niet kunnen. We denken: ‘Jezus verloor nooit zijn geduld’. De boosheid, zeggen we dan, moet verkeerd zijn. Er is iets verkeerd aan mij. De boosheid moet daarom uit de weg worden geruimd en het liefst worden vermeden. We willen die boosheid aanpakken en in staat zijn onszelf te vernieuwen. Maar we kunnen onszelf niet vernieuwen, want dat is Gods werk. *We zien dan niet wie we zijn. Jezus en de Vader waren één en dat geldt ook voor ons.* “*Zonder Mij kun je niets doen*”, zegt Jezus. We proberen niet om een beter christen te worden, alsof er een zelf is die zich kan verbeteren. Deze hele lijn om te proberen op Christus te lijken, is foutief.

Maar wat moeten we dan doen? Wel, wanneer de reacties van onze ziel hoog oplopen (gevoelens, gedachten of verlangens), is alles in beroering. Het lijkt op een ongecontroleerde heidebrand, terwijl dat vuur in goede banen geleid moet worden om dienstbaar zijn. Hiervoor heeft God het kruis en gebed beschikt dat de strijd van de krachten doet stillen.

Paulus zegt: “*En alles wat niet uit geloof is, is zonde*” (Rom. 14:23). In dit vers zien we dat zonde wordt verbonden met ongeloof, niet met losstaande daden. De daden zijn zondig wanneer ze ongeloof als bron hebben. Wat doe ik als boosheid opkomt? We verloochenen onze ziel (gevoelens, gedachten of verlangens), als het gaat om zaken onder de lijn. Mijn geest en de Geest

van God zijn één. Dat betekent praktisch dat ik alle volheid in Hem heb ontvangen en Hij mij *is geworden* (1 Kor. 1:30),

Christus is het licht en het zout van de wereld en wij zijn dat nu ook *geworden*. Zijn gedachten zijn het mijne. Zijn geloof is het mijne. Alles wat Hij is, BEN IK — Wij zijn ÉÉN.” Ik ben!

Het is goed om op te merken dat onze “ik” niet kan sterven, want wij zijn al met Christus gestorven. *“Ik sterf dagelijks”* betekent dan: *“Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare”* (2 Kor. 4:11).

De gedachte is dat door de wedergeboorte Christus mij helemaal in bezit heeft genomen en op opstandingsgrond heeft geplaatst. *Dat is inclusief mijn boosheid en ongeduld en elke gedachte die ik nog krijgsgevangene moet brengen onder de gehoorzaamheid van Christus.*

Het probleem van haat

“Als iemand zou zeggen: Ik heb God lief, en hij zou zijn broeder haten, dan is hij een leugenaar. Want wie zijn broeder, die hij ziet, niet liefheeft, hoe kan hij God liefhebben, Die hij niet gezien heeft?” (1 Joh. 4:20).

Het is onmogelijk om God lief te hebben en niet lief te hebben wie Hij liefheeft. Haat is een angstig woord. Het heeft een dreigende toon om de ondergang van een ander toe te wensen. Wanneer haat opdoemt bij ons, is het een goede gelegenheid om het als een verzoeking te zien en ermee af te rekenen voordat het overgaat in zonde. Hebreeën 12 waarschuwt om geen wortel van bitterheid toe te laten. Haat en bitterheid kenmerken de duivel. Ik veroordeel daarom niet mijzelf, ze zijn niet mijn hart en ik dien ze niet te koesteren. Het gaat om het hart. Mijn hart is mijn geest verbonden met de Heilige Geest. Omdat Hij liefde is, kan ik ook Zijn liefde te uiten.

Het belang om te zien wie we boven de lijn te zijn

Hoe sterk we zien wie we boven de lijn zijn, bepaalt hoe we onder de lijn *“leven door het geloof in de Zoon van God”* (Gal. 2:20b). Dit alles heeft alles te maken de gezindheid van Christus die zich *als ons* uit.

Jezus was één met de Vader

“Ik en de Vader zijn één” (Joh. 10:30).

“Zoals de levende Vader Mij gezonden heeft, en Ik leef door de Vader, zo zal ook wie Mij eet, leven door Mij” (Joh. 6:57).

“Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; en hoe kunt u dan zeggen: Laat ons de Vader zien?” (Joh. 14:9).

“Jezus dan antwoordde en zei tegen hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: De Zoon kan niets van Zichzelf doen, als Hij dat niet de Vader ziet doen, want al wat Deze doet, dat doet ook de Zoon op dezelfde wijze” (Joh. 5:19).

“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen die door hun woord in Mij zullen geloven, opdat zij allen één zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zullen zijn, opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt” (Joh. 17:20,21).

Jezus was één met de Vader. Hij was de Vader niet, maar door de goddelijke natuur zagen de mensen de Vader wanneer zij Christus zagen die door de Vader was gezonden.

Door het werk van Christus op Golgotha zijn wij ook één met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Wij zijn één met de Heilige Geest (1 Kor. 6:17), maar wij zijn noch de Vader noch de Zoon noch de Heilige Geest. Wij zijn één met Christus die ons leven is (Gal. 2:20). Wij zijn ook één met de Vader, want wij zijn gestorven en ons leven is met Christus verborgen in God (Kol. 3:3). Dit is wie wij zijn, met Christus gezeten in hemelse gewesten, in de Heilige Geest verbonden. Uit de Drie-eenheid leven wij, boven de omstandigheden. Ik ben en leef niet als een apart persoon, maar zoals Christus die zich openbaart onder de lijn door onze ziel en ons lichaam, ons vlees, onze *“ziel-lijf”* (Naardense vertaling).

“Geliefden, laat de hitte van de verdrukking [‘vuurgloed’] onder u, die tot uw beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwam” (1 Petr. 4:12).

Ik veroordeel mezelf niet wanneer mijn emoties op hol slaan en vraag me niet meer af: “Wat is er mis met mij?”, “Wat heb ik gedaan dat ik dit verdien?”, “Waarom is God boos op mij?” of “Wat heb ik nu weer misdaan?” Ik ben vrij. Mijn geloof uit Galaten 2:20 is mijn innerlijke herkenning dat Hij als mij leeft.

We zijn zo gewend geraakt om bang te zijn voor onze emotionele of fysieke reacties. De Geest dient ons hierin in alle waarheid te leiden. Wij zijn helemaal vrij in Zijn leven en de enige manier om te wandelen is met Paulus te zeggen: *“Want het leven is mij Christus ...”*

Een voorbeeld. Er was eens een man die tegen zijn vrouw zei: “Ik houd niet meer van je.” Zij was echter een vrouw van geloof die niet toegaf aan haar negatieve gevoelens. Ze keek hem aan en zei: “Je houdt wel van me. Jezus woont in jou en Hij is liefde, dus houd je van me.” Het redde hun huwelijk.

We moeten God liefhebben boven alles. Maar ook de ziel en het lichaam hebben hun verlangens. Die verlangens zijn niet altijd egoïstisch, zoals alle liefde voor zichzelf niet noodzakelijkerwijs ‘eigenliefde’ is.” We spreken van egoïsme wanneer het buiten het grote gebod valt. We moeten God liefhebben boven alles en onze naaste als onszelf!

Wie ben ik? *Het is Christus als mij, twee als één.* Wanneer ik begin te leven in het besef wie ik ben, kunnen we Christus onder de lijn tot uiting brengen. Over Jezus wordt gezegd: *“Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.”* Voor ons, *als* Hem, geldt hetzelfde. Durven we, door het geloof, zó deze dag in te gaan? Christus is meer dan iemand die met ons op weg gaat. Ik heb iemand nodig met wie ik één ben om zó Zijn geboden, als gehoorzaamheid van het geloof, te houden. Dat is onze vereniging in Hem, waarbij ik weet wie ik ben: een verenigde ik in de Geest.

Wie ben ik? “Ik ben (in deze wereld) zoals Hij is”. Ik ben zoals Hij is door een verenigd ego in de geest. Dat ben ik ook in deze wereld waarin mijn identiteit tot uitdrukking moet komen. Het is een grote dag in ons leven wanneer onze identiteit een innerlijke zekerheid is geworden door het getuigenis en de openbaring van Gods Geest (Efez. 1:17,18). Dan volgt dienstbaarheid in de sterkte van Zijn macht (Efez. 1:19). *“Het volk dat zijn God kent, zal sterk zijn en daden doen”* (Dan. 11:32 NBG vertaling).

Studievragen

1. Wie ben ik? Hoe beantwoordde je deze vraag voordat je deze studie las?
2. Heeft deze studie je verder inzicht op de vraag verschaft?
3. Wat wordt bedoeld met een 'verenigd ik in de geest'?
4. Waar moeten we egoïsme plaatsen?
5. Hoe ben jij altijd omgegaan met boosheid en haat?
6. Is je visie daarop nu veranderd?
7. Lees Spreuken 4:20-27. Wat zie je daarin boven en onder de lijn?

Wie meer wil lezen over het onderwerp van deze studie, is het boek [*Het Ongekende Evangelie*](#) van Dan Stone raadzaam om te lezen. Het boek leent zich ook goed om in een Bijbelkring te behandelen.